

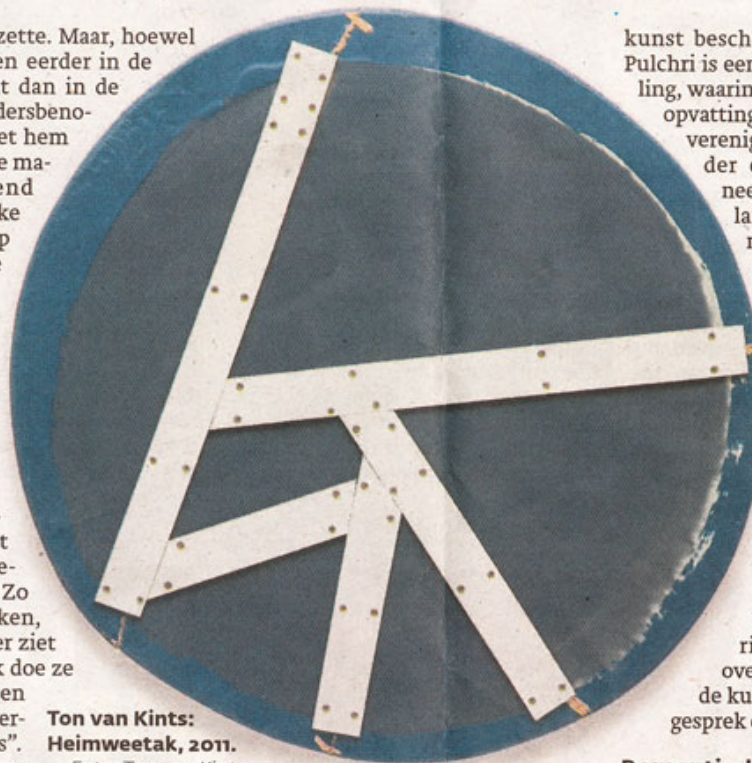
Prijswinnaar Ton van Kints tekent met de zaag

Door Egbert van Faassen

Er is een typische 'Van Kints'. Dat is een veelal rond of ovaal wandreliëf in één kleur beschilderd, met daarin een door schaduwlijnen gemaakte tekening. Ton van Kints (1955) tekent met de zaag. De donkere lijnen markeren breukvlakken, die weer aan elkaar zijn gezet met nietjes of welk materiaal zich maar aandienende. Hij doet dat met een zekere logica. Zo verdeelt hij de plaat waarmee hij begint in partjes, zo dat de decoupeerzaag gemakkelijk opnieuw in het volgende stuk kan worden gezet. Wanneer hij de cirkel heeft uitgesneden, zet hij deze weer terug in het geopende vlak, maar vaak gedraaid. Zo'n uit de hand gemaakte cirkel is niet perfect, zodat er enige kracht nodig is om de omgekeerde vorm in de opening te dwingen. Hij heeft ook wandreliëfs gemaakt van glas, dat door een laag verf aan een houten ondergrond is geplakt.

In zijn werk is het proces van het maken het centrale gegeven. Hij heeft een aantal technieken helemaal voor zichzelf uitgevonden – en daarom is hij een oorspronkelijk kunstenaar – om te vermijden een mooie lijn te trekken of een uitgewogen compositie te moeten opbouwen. Voorbeelden van oudere kunst zijn te zoeken in sfeer van Nul of Zero, vooral bij de Italiaanse kunstenaar Fontana, die het

mes in het doek zette. Maar, hoewel hij zijn materialen eerder in de bouwmarkt vindt dan in de winkel voor schildersbenodigdheden gaat het hem er wel om kunst te maken. Al werkend weegt hij mogelijke oplossingen af op hun beeldende kwaliteiten. En dat niet alleen. Zijn werken zijn te zien als een metafoor voor het leven. Van Kints ziet dat 'alles is gemankeerd'. Wij zoeken naar oplossingen voor wat onherroepelijk geschonden wordt. Zo zijn ook zijn werken, die hij min of meer ziet als personages. "Ik doe ze wat aan, forceer een misstand, die ik vervolgens weer oplos". Met zijn werk 'Heimweetak' won Van Kints tijdens de Najaarssalon in Pulchri de Van Ommeren-De Voogtprijs, een bedrag van vijf duizend euro. Het werk is naar het oordeel van de jury 'formeel zonder formeel te zijn'. Dat

Ton van Kints: Heimweetak, 2011.

Foto: Ton van Kints

klinkt een beetje als: het is rond en toch niet vierkant. Ongetwijfeld heeft dat te maken met de discussie die binnen het schilderkunstig genootschap wordt gevoerd over wat daar als echte

kunst beschouwd dient te worden. Pulchri is een eerbiedwaardige instelling, waarin bijna even zoveel kunstopvattingen als leden zich hebben verenigd. Ton van Kints was eerder enkele malen genomineerd voor de prijs die hij onlangs in ontvangst mocht nemen. In juni dit jaar gaf Pulchri ruimte in de grote zaal voor de mooie tentoonstelling 'The Void' waarin verschillende vormen van monochrome schilderkunst werden getoond. Het lijkt er op, dat ook de meer behoudende spraakmakende leden inmiddels wel inzien dat er een breder referentiekader is dan de sociëteit. Het is heel mooi dat er serieus wordt gesproken over de uitgangspunten van de kunst, maar soms loopt het gesprek enkele decennia achter.

Romantisch

De titel 'Heimweetak' klinkt romantisch en zal ook zeker te maken hebben van Van Kints' persoonlijke gevoelens, maar hij verwijst ook heel 'formeel' naar de witte lijn, die vanaf de onderste schuine poot van de K-

vorm als het ware uit heimwee terugkeert naar de verticaal. De witte lijnen zijn repen lakboard, stevig met glinsterend zilverkleurige schroefjes vastgezet in de drager van multiplex. Van Kints koos voor de dekkende lijnen omdat de ondergrond te sterk was beschadigd aan de randen van de zaagsneden. De twee kleuren blauw, in twee verschillende soorten lak vindt hij 'schuren'. Wanneer je een derde zou gebruiken zou er weer een heel andere kleurverhouding ontstaan. Overigens treedt Van Kints wanneer het kan buiten zijn zelfopgelegde beperkingen, waarvoor hij iedere keer opnieuw oplossingen bedenkt. Voor het kantoor van Cordaid aan de Lutherse Burgwal maakte hij een enorme wand. Daarbij bemiddelde de toenmalige Artoteek, die zich tot Heden heeft ontpopt. In Heden toonde Ton van Kints afgelopen zomer een ranke ruimtelijke vorm van spieramen, die als vensters met scharnieren en haakjes aan elkaar waren verbonden. Hij monteerde ook een film met verschillende gezichtspunten op het ding. Een met schokkerige bewegingen dansend staketsel.

Pulchri Studio, Lange Voorhout 15. De Najaarssalon is te zien tot en met 16 oktober. Werk van Ton van Kints wordt regelmatig getoond door Galerie Ramakers, Toussaintkade 51.